

Проект „Фантастично читалище”

Сборник от научно-фантастични произведения

Списание „Наука и техника за младежта”



1959 г.

София, 2014

Библиография

[Разходка в бъдещето](#)

Прогностична фантастика. Автор Ф. Кирилов. Списание „Наука и техника за младежта”, брой 1 от 1959 г.

[XXIX век](#)

Научно-фантастичен разказ. Автор Жюл Верн. Списание „Наука и техника за младежта”, брой 10 от 1959 г.

[Икария Алфа](#)

Научно-фантастичен разказ. Автор Павел Амнуел. Списание „Наука и техника за младежта”, брой 11 от 1959 г.

Разходка в бъдещето

Прогностична фантастика

Ф. Кирилов

Тъкмо преди да тръгна към самолета, запъхтян младеж ми махна с ръка да почакам. По миниатюрния магнетофон, който висеше на рамото му, познах репортера от местния вестник. След миг той бе до мен и като включи магнетофона, незабавно попита:

– Каква е целта на вашето пътуване?

– Като специалист по икономическите въпроси ще присъствам довечера в Москва на конференция, посветена на някои от проблемите на енергетиката и икономиката на Съветския съюз в последните години и по-специално за изпълнението на народо-стопанския план 1959-1965 година. Както това е добре известно на вашите читатели, този план бе утвърден от XXI конгрес на Комунистическата партия на Съветския съюз през 1959 година...

– Освен конференцията? – прекъсна ме кратко репортерът.

– Ще посетя един от новите автомобилни заводи – отвърнах, като нетърпеливо погледнах часовника на аерогарата. – А сетне ще направя малко пътуване по някои нови магистрали на юг. Възможно е да стигна до Крим, до Черно море. Понеже остават пет минути до изпитането, трябва да се качвам. Довиждане!

След малко седях в самолета.

Не пътувах първи път с „атомен“ самолет по пътническите линии на „Аерофлот“ и все пак винаги се възхищавах на великолепната вътрешна уредба и огромните размери на конструкцията.

Излитането стана неусетно.

Издигнахме се почти вертикално. Реактивната струя на двигателите бе насочена право надолу към бетонната писта. Отначало бавно, а сетне все по-стремително се издигаме нагоре. Към три хиляди метра започна полет с наклон към 45 градуса и това продължи докъм 10-12 хиляди метра височина. Летяхме с много голяма скорост. През прозореца съзрях лъсналата като огледало повърхност на Тихия океан. Вляво остана новият индустриален център – град, възникнал по волята на съветските хора в последните години в Далечния изток.

На височина над 20 хиляди метра самолетът „легна в курс”, както казват моряците, и се насочи право на запад.

Взех два вестника от малката масичка пред креслото си, прегледах набързо новините. На седма страница погледът ми се спря на заглавието:

„Водна, атомна и слънчева електроенергия”

„В сравнение с 1957 година – започваше статията – днес, през 1965 година, в Съветския съюз се добива 4,3 пъти повече електроенергия, – 520 милиарда киловатчаса. През седемгодишния план за развитие на народното стопанство на СССР бяха построени множество нови електроцентрали-гиганти, повечето от които са теплоцентрали, и използват долнокачествени въглища или мазут. В строя влязоха и водните колоси – електроцентралите край Сталинград, Братската – най-голяма в света, Кременчугската, Воткинската и много други.”

Статията даваше подробности по устройството на новите топлоцентрали, за широкото използване на атомната енергия, за построените няколко атомни електроцентрали в Съветския съюз, снабдени с атомни реактори от различни типове. Авторът припомняше, че тяхната мощност е многократно по-голяма от тази на първата атомна електроцентрала в света, построена в СССР през 1954 година. Бяха дадени сравнителни данни за стойността на атомната електроенергия. „При стойност на 1 квт/ч енергия от ТЕЦ, равна на 100 процента, тази на атомната централа ще бъде 94. Разходът на гориво в ТЕЦ ще бъде 64 процента, а при атомната – 6 процента – десет пъти по-малко“. При това атомната централа е по-малка и там където няма въглища и вода, е незаменима. Атомното „гориво“ може да се доставя и в най-отдалечените области, например далеч зад полярния кръг, и то само с един-единствен самолет от време на време.

„Още през 1960 година общата мощност на съветските атомни електроцентрали надмина 2 милиона киловата – продължаваше статията, – докато през 1961 година в САЩ атомните централи достигнаха обща мощност едва 800 хиляди киловата, а в Англия едва през настоящата 1965 година тяхната мощност ще наближи 1 милион киловата. Така че мощността на съветските атомни електроцентрали е несравнимо по-голяма, отколкото на всички останали подобни станции в света, взети заедно.“

По-нататък вестникът предаваше впечатленията на своя пратеник от една слънчева електростанция.

„В долината пред нас блеснаха хиляди метални огледала, наредени в полукръг като креслата в гигантски летен театър. Те

бяха обърнати към грамадния екран на особен: котел, издигнат на 30-40 метрова метална кула. Отразената слънчева светлина нагрива този котел и парата, добита от него, движи турбините на електростанцията. Задействването и спирането на системата, движението и насочването на огледалата, всичките процеси на работата в слънчевата централа са абсолютно автоматизирани. Никакви хора. Само електронни автомати. Това е Араратската хелиостанция...”

Възможностите за бързото развитие на хелиоенергетиката в Съветския съюз се разглеждаха по-надолу чрез въвеждането на полупроводниковите хелиостанции, които не се нуждаят от никакъв посредник и направо превръщат слънчевите лъчи в електричество...

– Великолепно, прекрасни тонове, отлично! – сепна ме моят съсед и аз вдигнах очи и го погледнах въпросително. Той възбудено ме бутна по лакътя и ми посочи с поглед напред в салона на самолета.

Погледнах нататък. Видях телевизионния екран.

Цветна телевизия и електронни машини

В приятни топли цветове светеше екранът на телевизора в салона на самолета. Предаваха от Москва – спортен празник. Недоумявах защо бе това учудване на моя съсед. От години вече цветната телевизия не бе новост в Съветския съюз. По-сетне разбрах, че то се дължало на малко местен патриотизъм. както казват. Изпробвала се нова система от предаватели и приемници за

цветна телевизия, изработени от завода, където работел моят съсед. Че тези приемници бяха много по-съвършени от досегашните, се убедих сам. Моят съсед бе радиоинженер и разпалено се зае да ми обяснява успехите на нашата телевизия.

През това време на екрана се зеленееше голямото поле на спортния стадион, ограден с червените атлетически писти и грамадни трибуни, претъпкани с народ. Над всичко това се извисяваше огромен стъклен купол.

Това бе новият покрит стадион в Москва, които спокойно можеше да побере над сто хиляди души.

– Знаете ли – говореше моят съсед, – че още през 1960 година ние имаме доста нови телевизионни предаватели. Но днес съгласно седемгодишния план те са станали 2,6 пъти повече. Създадена е и се развива, както виждате, твърде успешно и цветната телевизия...

Аз всецяло бях погълнат от красивите картини, които се редяха на екрана. Дефилираше нашата спортна младеж.

– А известно ли ви е какви електронни машини създаваме ние – продължаваше инженерът. – Те командуват заводските машини, изчисляват полета на ракети, държат в курс кораби, пресмятат, запомнят, отговарят, разрешават задачи, превеждат текстове – въобще чудесни машини. Вместо човек те могат да водят електрическия влак, да ръководят работата на гигантска електроцентрала. Такива електронни машини създадохме ние през седемгодишния план. А сега нашите учени работят върху още по-съвършени конструкции, които ще облекчат още повече труда на съветските хора.

Заводи-автомати

Автомобилът ме отвеждаше по оградения със стройни дръвчета път към автомобилния завод. Продължавах да мисля върху думите на радиоинженера, казани преди малко в самолета. Всъщност аз знаех доста неща за електронните машини. И сега отивах в такъв завод. Бях виждал движението в моя роден град Москва да се регулира на кръстопътищата не от жив човек, а от електронен автомат. Той съобразява, изчислява къде колко автомобили и тролейбуси са се натрупали и дава зелен или червен сигнал. Знаех за електронните машини, с помощта на които нашите инженери „изпитваха“ и „летяха“ с още несъществуващи самолети. Тук нужните изчисления тези машини правеха само за няколко минути и заместваха хиляди хора-изчислители. При това електронните машини работеха прецизно и почти безпогрешно. Те не се влияят от външни фактори и нямат „настроение“. Те нямат „чувства“, не се „тревожат“ не се „уморяват“ и винаги работят с еднакво „спокойствие“ и сигурност.

Всичко това съветските инженери бяха създали в последните години и сега тези машини масово навлизаха в производството, транспорта, в институтите и обсерваториите – навсякъде в живота. Те внасяха бавно, но сигурно коренен прелом в нашия живот, макар ние, обикновените хора, да не се спирахме много на това явление с огромно значение за бъдещето на нашата страна.

Все пак заводската зала ме учуди.

Дълга повече от петстотин метра, тя имаше десетки машини, свързани една с друга. Идеална чистота и никакви хора.

– Обслужващ персонал? – запитвам главния инженер, който ме придружава.

– Един инженер! – кратко отвърща той и след малко добавя. – Има и две момичета, които почистват.

А тук този автомат произвежда повече от хиляда блока за автомобилни двигатели дневно под команда на електронна машина.

Така е и в другите отдели на завода. Така излизат и напълно готовите за път автомобили. Даже и те биват изпробвани пак от електронен автомат.

Такива заводи-автомати нараснаха в нашата страна съгласно директивите на XXI конгрес на Комунистическата партия на Съветския съюз през годините 1959-1965.

Огромното производство в тях се дължи на използването на най-новите открития на науката и техниката – радиоелектрониката, ядрената енергия, радиоактивните изотопи, ултразвука, свръхпроводимостта, полупроводниците, употребата на нови сплави и съединения, пластмаси и други химически продукти.

– През 1965 година съветските заводи ще произведат над 850 хиляди автомобили – продължи моят събеседник. – А това прави повече от 1,7 пъти, сравнено с 1958 година. Сега всяка минута от конвейера слизат по 5 автомобила и поемат по пътищата на Съветската страна...

Преминахме през грамадния заводски двор, пълен с нови автомобили. Главният инженер, с когото щях да пътувам за Москва,

отвори вратата на стъкления хеликоптер и след малко машината ни понесе във въздуха.

Над колхозните поля

Оказа се, че инженерът, който стоеше на кормилото на хеликоптера, бе голям любител на природата. С възхищение той говореше за неизгледните пространства на колхозните земи, които се изтегляха под нас. Долу работеха многобройни нови машини. Социалистическото селско стопанство вървеше напълно в крак с промишлеността.

Бяха ми необходими някои данни за селскостопанското производство за предстоящата конференция и затова извадих от чантата си статистическия годишник. Проверих някои контролни цифри от седемгодишния план 1959-1965 година. Сравнено с 1957 година, през 1965 трябваше да произведем 200 процента повече захарно цвекло (78 милиона тона), 2,2 пъти повече месо (11 милиона тона), 2 пъти повече мляко (40,6 милиона тона), два пъти повече вълна (540 хиляди тона)...

– Знаете ли – изведнъж се обади инженерът, – че сега през 1965 година ние повече от 15 пъти надминаваме САЩ в добива на картофи? Пет пъти в добива на захар, толкова и в добива на вълна. И млякото ни е два пъти повече, а пшеницата 1,3 пъти повече, отколкото добиват американците. Това всичко е пресметнато на среден добив от 100 хектара селскостопански земи.

След кратко мълчание той добави:

– Тази година ние ще имаме 10 милиарда яйца!

Думата на академиците

Приятна светлина струи от полупрозрачния сводест таван на огромната зала с амфитеатрално разположени редове. Каква простота на строителството, каква прецизност и завършеност на формите. Няма нито следа от едновременния стремеж към украшения които правеха строежа скъп, непрактичен и грозен.

Местата се заемат от стари академици, професори видни специалисти на съветската наука и техника, икономисти. Шумът престава. На катедрата е енергичен висок мъж.

Говори се за енергетиката на съветската страна, за ресурсите от нефт, въглища, природен газ...

„Всяка година в света се изгарят към 1,7 милиарда тона въглища. През 2000 година ще бъдат изгорени не по-малко от 8 милиарда тона. Тогава ще възникне въпросът за изчерпване на земните запаси от въглища. Затова още отсега очите на хората са обърнати към ядрената енергия. А запасите от уран и торий съдържат енергия, която е много по-голяма от тази на всички проучени запаси въглища, нефт и газ, взети заедно.”

„Съветските атомни електроцентрали вече имат дял в общия баланс на нашата енергетика, макар големият процент да се пада на водните и топлоелектрическите централи. Ето например: Куйбишевската ВЕЦ дава 2100000 киловата, Сталинградската – 2300000, Братската – 3600000, Красноярската – 3200000 киловата.”

„Добивът на нефт през 1965 година съгласно директивите на XXI конгрес на КПСС нарасна повече от два пъти от 1958 година и постигна 240 милиона тона, а производството на газ в 1965 година

достигна 150 милиарда кубически метра срещу 30 милиарда в 1958 година.”

„Въглища през 1965 година са изкопани към 600 милиона тона – с 23 процента повече от 1958 година.”

„70 милиона тона чугун през 1965 година – 16 пъти повече, отколкото добиваше дореволюционна Русия през 1913 година, и 77 процента повече от продукцията на 1958 година. 90 милиона тона стомана – 65 процента повече от 1958 година.”

„Сравнено с 1958 година, сега през 1965 ние имаме 2,8 пъти по-голямо производство на алуминий, 1,9 пъти повече мед.”

„Огромен размах на химическата промишленост. 14 пъти повече синтетични влакна от 1958 година, 6,7 пъти повече пластмаси, огромни количества синтетичен каучук. Строеж на повече от 140 големи предприятия на химическата промишленост, реконструкция на повече от 130 от съществуващите...”

Цифри и данни на небивал възход, на процъфтяване на социалистическото стопанство и промишленост по пътя към комунизма. Нова победа над западащата икономика на капиталистическия свят. Изказванията продължават. Докладват най-изтъкнати учени и специалисти. Планът за развитието на народното стопанство на СССР за седемте години 1959-1965 е изпълнен и преизпълнен предсрочно...

По пътищата на бъдещето

Моето пътуване продължава.

Този път по новопостроена магистрала пътувам с нов, бърз и луксозен автомобил на юг към морето. Близо три пъти повече

автомобилни магистрали са построени за годините 1959-1965 в сравнение с предишните седем години. По тях денонощно тече поток от автомобили. Прелитат грамадни автобуси за далечни рейсове. Грамадни товарни автомобили и автомобилни влакове, съставени от влекач с по няколко тежки ремаркета, превозват огромни количества товари.

По реките плават нови кораби. Ето бързи пасажерски, които на подводни крила летят с голяма скорост.

По железопътните линии, които са станали много повече от 1958 година – дизелови локомотиви, електрически влакове. Пътуваш километри и километри покрай железопътната линия и само от време на време ще срещнеш между десетките електрически и дизелови влакове един опушен парен локомотив. Вероятно не след дълго и последните екземпляри от тях ще отидат в музеите...

Сигнал! Навлизаме в голям кръстопът. Движението тук е усложнено от много големия брой автомобили, които идват от различни посоки. Оставям кормилото и включавам електронния автомат. Докато той бързо и леко превежда автомобила през кръстовището, аз използвам да попрегледам днешните вестници. След малко отново пътувам с голяма скорост по слънчевия път към морето.

Ето го и него!

След завоя то се показва. Безкрайно, искрящо на слънцето, красиво и могъщо като моята родина. Небето над него е безоблачно и ведро като светлите хоризонти на съветската страна, устремена напред към нови мирни победи.

XXIX век

Научно-фантастичен разказ

Жюл Верн

Много от нашите читатели се вълнуват от творчеството на великия фантаст Жюл Верн. За всички тях поместваме този негов разказ, в който великият фантаст гледа на бъдещето с очите на миналия век.

В тези дни на удивителни достижения на съвременната наука и техника особен интерес представлява произведението на големия майстор на научната фантастика Жюл Верн „Двадесет и девети век“ отпечатана за първи път през февруари 1889 г. в списанията „Вокруг света“ – Русия и „Форум“ – САЩ. Като се възползва от молбата на собственика на един от най-големите вестници в САЩ да напише разказ за това как ще изглежда светът след 1,000 години, писателят с остър памфлетен език нарисувал картина на капиталистическия строй. Остротата на неговата язвителна характеристика особено убийствено звучи днес. През времето, когато бил написал памфлетът, не съществували и даже не били начертани конкретните пътища за решаване на редица научни идеи предсказани от Жюл Верн. Някои от тях се оказали наистина пророчески. Единственото, в което сбъркал талантливият писател, са сроковете. Много от нещата, които той

отнася за осъществяване след 500 – 1000 години, са осъществени вече след 25 – 50 години. Някои негови правилни идеи и теории (за единната теория на магнитното поле, за природата на елементарните частици и т. н.) все още чакат своето разрешение.

Великият фантаст писа за бъдещето преди 70 години. Той не предвиди неминуемия залез на капитализма и това, че само в условията на едно ново общество ще настъпи пълен разцвет в науката и техниката.

Хората на днешния двадесет и девети век живеят като във вълшебна приказка, без дори да подозират това. Преситени от чудеса те остават равнодушни пред тези дивотии, които ежедневно им поднася прогресът. Всичко им се струва естествено. Ако би им дошло на ум да сравнят съвременната цивилизация с миналото, те биха си дали по-ясен отчет колко голям е изминатият път.

Колко по-прекрасни биха им се показали нашите съвременни градове с улици, които имат ширина 100 метра, домове по-високи от 300 метра, с постоянна равномерна температура и небе, по което бродят хиляди аероекипажи и аероомнибуси.

Какво представляват всъщност наред с такива градове, населението на които достига до 10.000.000 души, всички тези селца, тези селища, съществували преди хиляди години; някакви си там Париж, Лондон, Берлин или Ню-Йорк, мръсни градчета, които лошо се проветряват, по които са се движели някакви скърцащи кутии запрегнати с коне. Да, с коне! – трудно е дори да се повярва.

Ако хората от нашия век биха могли да си представят примитивните влакове, честите катастрофи с параходите, бавността

на превоза, то как високо щяха да ценят те аеровлаковете и особено тези забележителни въздушни подводни тунели, които пресичат океаните, тунели по които пасажерите се превозват със скорост 1500 км/час.

И накрая нима няма да се наслаждаваме повече на фонотелефота, като си спомним, че нашите дядовци са били принудени да се ползват с допотопни апарати, които те наричали телеграф?

Чудна работа! Колко изумителни усъвършенствувания са направени въз основа на принципи добре познати на нашите прадеди, които обаче не можаха да извлекат от тях полза. Да, и в действителност топлината, парата, електричеството са така стари, както и човешкият род. Нима още в края на XIX век учените не твърдяха, че единствената разлика между физическите и химическите сили се заключава само в свойствените на всяка от тези сили особености на колебанието на частиците на ефира?

Щом като веднъж е била направена такава голяма крачка, щом родствените свойства на тези сили са били признати, то изглежда просто невероятно как е могло чак след толкова дълго време да се установят особеностите на разните видове вибрации (колебания) и съвсем чудно е, че способът за непосредствено преминаване от една вибрация във друга и тяхното получаване отделно една от друга е открит едва съвсем неотдавна.

А в действителност всичко стана точно така и чак в 2790 година, преди сто години, то се отдаде за първи път на знаменития Освалд Найнер. Този велик учен е истински благодетел на цялото човечество.

Неговото гениално откритие породи останалите открития. Негови последователи бяха цяла плеяда изобретатели. Последен от тях е нашият изумителен Джейм Джексон. Именно на него ние трябва да благодарим за новите акумулатори, едни от които кондензират енергията на слънчевите лъчи, други – електричеството на земните недра и трети – енергията изходяща от всякакъв източник: водопад, вятър, речен поток и други подобни. Същият този Джейм Джексон създаде трансформатор, който подчинявайки се на движението на прост лост, извлича енергията на акумулатора и я връща в пространството под формата на топлина, светлина, електричество, механическа сила, предварително добивайки от нея желаната работа.

Да! Прогресът започна точно от тогава, когато бяха изобретени тези два уреда. Те надариха човека с почти безгранично могъщество. Не може дори да се изброят случаите на тяхното използване. Смекчавайки зимните студове като възвръщат излишъкът от лятна топлина, те направиха преврат в земеделието. Снабдявайки авиационните апарати с двигателна сила, те предизвикаха невидан разцвет в търговията. Благодарение на тези два прибора ние можем да произвеждаме електрическа енергия без помощта на батерии и машини, светлина – без огън и горене. Те са неизчерпаеми източници на енергия, които значително разшириха промишленото производство.

И така! Целият този комплекс от чудеса ние ще видим сега с очите си в къщата „Ирт Хералд“, наскоро построена на 16,823 авеню.

Какво би казал основателят на вестник „Ню-Йорк Хералд“ – Гордон Бенет, ако той днес би могъл да стане от гроба и да види разкошния дворец от злато и мрамор, собственост на неговия славен потомък Францис Бенет? Тридесет поколения се сменяха едно след друго, а „Ню-Йорк Хералд“ остана собственост на семейството Бенет.

Преди двеста години, когато правителството на Съединените щати се пресели от Вашингтон в Центрополис, вестникът го последва... А може би правителството последва вестника? И ето тогава вестникът започна да се нарича „Ирт Хералд“.

Не мислете, че работата на вестника потръгна лошо под ръководството на Францис Бенет! Не! Новият директор вля в своя вестник нова несравнима жизнена сила. Той стана създател на нов тип журналистика „Вестник по телефона“.

Тази система стана практически осъществима благодарение на нечуваното разпространение на телефоните. Всяка сутрин вместо да излиза в печатен вид, както в древността, „Ирт Хералд“ се предава с глас. Нововъведението на Францис Бенет оживи стария вестник. За няколко месеца клиентелата нарасна на 85 милиона абоната и състоянието на собственика постепенно се увеличи на 30 милиарда, цифра която днес е надмината. Францис Бенет построи новото здание на вестника високо 3 километра.

Сега Францис Бекет е крал на вестниците и би могъл вероятно да стане и крал на Америка, ако американците пожелаят да си изберат крал!

Съмнявате ли се? Пълномощните представители на всички страни и даже нашите собствени министри се тълпят пред неговите

врати да молят за съвети, стремят се да получат поддръжката на неговия всесилен вестник. Опитайте се да изброите учените, които той поощрява, артистите, които издържа, изобретателите, които финансира. Изнурително е величието на този крал: труд без минута почивка. Човекът от миналите времена не би издържал такова ежедневно и ежечасно напрежение. Днешните хора за щастие са по-издръжливи. Издръжливостта си те дължат на развитието на хигиената и гимнастиката. Благодарение на тях и на готвенето на антисептична храна, средната продължителност на човешкия живот се увеличи от 37 на 68 години. Хората очакват откриването на хранителен въздух, който дава възможност на човека да се храни просто със свеж въздух.

А сега, ако вие искате да знаете с какво е запълнен денят на директора на „Ирт Хералд“, имайте търпението да проследите цялата негова работа днес на 25 юли от текущата 2889 година.

Францис Бенет се събуди днес в лошо настроение. Вече седмица откак неговата жена бе във Франция. Самотността започваше да му тежи. Ще повярвате ли? За десет години съпружески живот мисис Едит Бенет за първи път се отлъчваше за толкова дълъг срок. Затова, след като се събуди, Францис Бенет включи своя фонотелефот, който го свърза с неговата вила в Елисейските полета.

Телефон допълнен с телефот – ето още едно завоевание на нашия век.

Ако предаването на глас посредством електрически ток съществува твърде отдавна, то предаването на изображения е откритие от последно време. Ценно откритие! Францис Бенет сега

благодаряваше изобретателя, когато видя своята жена, отразена в огледалото на фототелефота, въпреки че от нея го отделяше огромно разстояние.

Сладостно видение! Малко уморена след бала или театъра мисис Бенет лежеше в кревата си. Нежелаейки да буди младата си жена, господин Бенет бързо стана и премина в своята механизирана тоалетна стая. След две минути умит, вчесан, обут, закопчан до последното копче, той излезе оттам, въпреки че не бе прибягнал до помощта на камердинера. Машината го пренесе до вратата на кабинета му.

Започва всекидневната обиколка. Францис Бенет се отправя към залата, където работят авторите на романи и фейлетони. Огромна зала. В единия ъгъл пред различни телефонни апарати сто литературатори, които служат в „Ирт Хералд“, четат на възбудената публика сто глави, от сто романа. Продължавайки обиколката Бенет влиза в репортерната зала. Хиляда и петстотин репортери пред 1500 телефонни апарати съобщават на абонатите новините, получени от всички краища на света. Пред всеки репортер има няколко комутатора, които дават възможност да се влиза във връзка с тази или онази телефонна линия. Абонатите не само чуват репортажа, но и едновременно виждат това, за което става дума. Бенет извика един от репортерите по астрономия.

– Е, Кеч, какво сте получили?

– Получихме, сър, телеграми от Меркурий, Венера и Марс.

– Какво ново от Марс?

– Революция в централната империя – победа на реакционните либерали над републиканските консерватори.

– Същото както у нас... Е, а какво става с Юпитер?

– Още нищо. Не можем да разберем тяхната сигнализация. Или може би нашата не отива до тях.

– Това е ваша работа и цялата отговорност оставям върху вас, мистер Кеч! – отговори Францис Бенет и много недоволен се отпрати към бюрото за научен репортаж.

Тридесет учени са наведени над своите сметачни машини. Едни са погълнати от уравненията от деветдесет и пета степен, други, които сякаш се забавляват, от формулите за алгебрическата безкрайност и пространственост в двадесет и четири измерения, приличат на ученици от начално училище, които решават примери по аритметика.

Появата на Бенет сякаш хвърли бомба.

– Каква е тази работа, господа? – възкликна той. – Нима досега не е получен отговор от Юпитер? Всичко значи си върви по старому?... Слушайте Корлей! Вече двадесет години вие се занимавате с тази планета, струва ми се...

– Какво да се направи – отговори ученият, към когото се обърна Бенет. – От нашата оптика още много трябва да се желае и даже с нашите три километрови телескопи...

– Чувате ли, Пир? – прекъсна го Францис Бенет, като се обърна към неговия съсед. – Щом няма от Юпитер, няма ли в края на краищата някаква вест от Луната?

– Няма, няма нищо, мистер Бенет.

– Тука вече не може да се оправдавате с оптиката. Луната е шестстотин пъти по-близо до нас, отколкото Марс, с който ето ние отдавна поддържахме редовна връзка. Работата не е в телескопите!

– А жителите! – отговори Корлей с многозначителна усмивка на учен, който знае цената на „неизвестните хиксове“.

– Вие смееете да твърдите, че Луната е необитаема?

– Във всеки случай, мистър Бенет, жителите ѝ не са върху тази страна, която е обърната към нас. Кой знае може би са на противоположната!

– Е какво, Корлей, това нещо може да се провери.

– По какъв начин?

– Трябва да обърнеме Луната!

И от този ден учените от завода на Бенет започнаха да изучават механическите начини, с помощта на които може да се обърне нашият спътник.

Съседното помещение представляваше обширна галерия, дълга половин километър. Тук беше отделът за реклама. Каква роля играе рекламата във вестник като „Ирт Хералд“, е трудно да се представи. Обявленията носят дневно печалба около три милиона долара. Те се разпространяват по съвършено нов начин. Патентът бе откупен за три долара от един беден изобретател, който скоро след това умря от глад. Хиляди прожектори непрекъснато насочени към небесата отразяват в облаците небивали по своята големина цветни плакати и обявления.

Но днес Францис Бенет вижда, че механиците на прожекторите стоят с ръце в джобовете. Той бърза да узнае каква е работата. Показват му безоблачната небесна синева.

– Значи така! Вие, мистър Марк, веднага идете в научната редакция, в метеорологическата служба. Предайте им от мое име веднага да започнат да се занимават с въпросите за получаване на

изкуствени облаци. Не бива, дявол да го вземе, вечно да зависим от времето!

Става дванадесет часа. Францис Бенет сядна на едно търкалящо се кресло, което след няколко минути го откарва в столовата, разположена на половин километър разстояние в противоположния край на зданието. Масата е сложена, той заема своето място. Срещу него е огледалото на фонотелефот, който сега отразява столовата в неговата парижка вила. Мистер и мисис Бенет са се договорили и се хранят в едно и също време, но парижката столова е празна.

– Едит навярно пак е закъсняла – казва на себе си Францис Бенет. – О, женска точност! Всичко прогресира, с изключение на нея!

Като каза тази, уви, правилна мисъл, той завъртя един от крановете, които се намираха на масата пред него. Както всички съвременни хора, Францис Бенет се беше отказал от домашната кухня и бе станал абонат на големия ресторант „хранене в къщи“. Този ресторант по сложна система от пневматически тръби доставя на своите клиенти различни ястия.

И така Францис Бенет трябваше да обядва сам, което донякъде го огорчи. Той си допиваше кафето, когато мисис Бенет се показа в огледалото на фонотелефота. Като целуна мисис Бенет по бузата, отразена в рефлексора, Францис Бенет се отправи към прозореца, където го чакаше аерокарът. Аерокарът е чудесна машина, основана на принципа „по-тежка от въздуха“. Мистер Бенет се качи в нея и полетя в пространството със скорост 600 километра в час. Под него преминаваха градове с техните движещи се тротоари и

поля, покрити с паяжината на преплитаци се електрически проводници. За половин час Францис Бенет долетя до своята ниагарска фабрика. Тя използваше силата на водопада за производство на енергия, която той продаваше. Като завърши прегледа, през Филадельфия, Бостон и Ню-Йорк се върна в Центрополит, където аерокарът го донесе след около пет часа.

В приемната на „Ирт Хералд“ се блъснаха хора. Тук бяха изобретатели, които се надяваха да получат субсидии, мошеници, които предлагаха комбинации – необикновено изгодни според техните думи. Трябваше умение да се направи избор сред тази маса от предложения – да се отхвърлят негодните, да се разгледат съмнителните, да се приемат изгодните и сполучливите.

Францис Бенет бързо изпроводи тези, чиито замисли бяха неосъществими или съвсем безполезни. Един от тях например предлагаше ни повече ни по-малко от това да възроди живописиста – това изкуство бе доведено до такъв упадък, че „Ангелюс“ от Милле неотдавна бе продаден за 15 франка! И всичко това стана благодарение на успехите на цветната фотография, изобретена в края на XX век от японца Арцисва-Риочи-Никоме-Санюкомац-Кио-Каски-Ку, име което придоби много широка известност. Друг пък се гордееше с откритието на биогенен бацил, който трябвало да направи човек безсмъртен, ако бъде въведен в неговия организъм. Трети – химик по специалност, се хвалеше с това, че е открил ново вещество – нигилиум – един грам от който ще струва само 3 милиона долара. Някакъв пък лекар убеждаваше, не зная дали ще повярвате, че обладава средство за лекуване на всички болести. От всички тези фантазори Францис Бенет се отдели без да губи

време. Някои други бяха посрещнати по-дружелюбно... Особено един младеж с високо чело, което свидетелствува за забележителни способности.

– Сър, казал той – обръщайки се към Францис, – ако някога са считани, че съществуват 75 прости тела, то в наше време числото на тези елементи е доведено до три. Вас ви е известно това, нали?

– Разбира се! – отвърна Францис Бенет.

– И така, господине, аз съм в състояние да сведа тези три елемента към един. Ако имам пари, за няколко седмици аз ще постигна успех.

– И тогава?...

– И тогава, аз чисто на просто ще намеря първоизточника на материята.

– А какви са практическите изводи от това откритие?

– Ще може леко да се създаде каквото и да е вещество – камък, дърво, метал.

– Не се ли считате способен да създадете и човешко същество?

– Разбира се!... В него няма да има само душа.

– Само това? – иронично запитал Бенет, но въпреки това изпратил младия химик към научната редакция на вестника.

Друг изобретател дойде с мисъл да придвижи цял град. Станало дума на първо време за града Саафе, разположен на 15 мили от морето. Предлагало се, да се превърне този град в приморски курорт, след като бъде придвижен по релси към морския бряг.

Францис Бенет, когото съблазни тази перспектива, се съгласи да участва в тази работа на равни начала с изобретателя.

– На вас вероятно е известно, сър – започна трети кандидат, че благодарение на нашите акумулатори, слънчеви и земни трансформатори, на нас ни се удаде да изравним годишните времена. Аз имам намерение да постигна повече. Да превърнем част от енергията, с която разполагаме, в топлина, която да отправим в полярните страни, с цел да разтопим там ледовете...

– Оставете ми вашия проект – отвърнал Францис Бенет – минете след седмица.

Накрая четвърти учен съобщи, че един от въпросите, който вълнува целия свят, ще бъде окончателно разрешен тази вечер.

Известно е, че преди сто години смелият опит, извършен от д-р Натаниел Фетборн привлече вниманието на най-широки кръгове. Горещо убеден във възможността да преустанови всички жизнени функции на организма и след известно време отново да ги възстанови, д-р Натаниел Фетборн се реши да направи опит със себе си.

Като състави собственоръчно завещание, в което се съдържаха точни данни, какви мерки трябва да се вземат, за да го възвърнат към живот точно след 100 години, той се подложи на замразяване при температура -172° . Превърнат в нещо подобно на мумия, д-р Фетборн бе поставен в ковчег за определения от него срок.

И ето именно днес 25 юли 2885 година изтичаше определеният от доктора срок и последния посетител се обърна към Францис Бенет с предложението така дългоочакваното оживяване на умрелия да стане в едно от помещенията на „Ирт Хералд“. По такъв начин много хора щяха да видят всичко, което ставаше.

Предложението беше прието. Но тъй като съживяването трябваше да стане не по-рано от 10 часа вечерта, Францис Бенет се изтегна в шезлонга в своята гостна. Той протегна ръка, натисна едно копче и се свърза с централната концертна зала.

Какво наслаждение изпитваше той след уморителния ден, слушайки произведенията на най-големите композитори, създадени както е известно чрез редуването на възхитителните хармонико-алгебрични формули.

Притъмня. Унесен в музиката Францис Бенет не забеляза как вратата се разтвори.

– Кой е? – той се стресна и натисна копчето за осветлението, разположено до самата му ръка.

И мигновено въздухът, под влиянието на електрическите колебания в ефира, започна да свети.

– Ах, вие ли сте докторе? – произнесе Францис Бенет.

– Аз, със собствената си личност! – отговори доктор Сем. – Е, как се чувствувате?

– Добре.

– Много хубаво... Езика, моля...

И той огледа езика на Бенет с помощта на микроскопа.

– Чист е... Я да видим пулса? – Докторът прикрепи на ръката му пулсограф – апарат, подобен на тези, които отбелязват колебанията на почвата.

– Великолепен е... Апетитът?

– Както винаги.

– Да... стомаха... нещо с него не е в ред... остарява вашият стомах... Ще трябва да ви поставим нов.

– Ще видим! – отговаря Францис Бенет. – А сега, да хапнем нещо, докторе.

През време на обеди установиха телефотическа връзка с Париж. Този път мисис Бенет седеше на своето място и обедът, на който шегите на д-р Сем придаваха оживление, премина приятно.

– Кога мислиш да се върнеш в Центрополис, скъпа Едит – запита след свършването на обеди Францис Бенет.

– Приготвям се вече за път.

– През подводния тунел или с аеровлака?

– Разбира се, през подводния тунел.

– Значи кога ще пристигнеш?

– В 11 часа и 59 минути тази вечер.

– До скоро виждане. Гледай да не закъснееш за заминаването.

След като докторът замина, Францис Бенет се отправи към кабинета си, с намерение да провери сметките за днешния ден. Това бе огромен труд, защото неговото предприятие всеки ден изразходваше над 80000 долара. За щастие успехите на съвременната техника до неимоверност опростиха тези сметки. С помощта на електросметачната машина Францис Бенет твърде бързо се справи със своята задача.

Време беше да присъствува на възкресяването на своя колега Натаниел Фетборн. Той не успя да направи последния удар по клавишите на сметачния апарат, когато го извикаха в залата, където ставаше опитът. Тялото на Натаниел Фетборн се намираше в ковчег в средата на залата. Включиха фонотелефота. Целият свят щеше да наблюдава необикновената операция. Отвориха ковчега. Извадиха от нето Натаниел Фетборн... Той все още приличаше на

мумия – жълт, твърд, сух. Когато го чукна, тялото му звучеше глухо, като дървено. Подложиха го на въздействието на топлината... на електричеството... Безрезултатно... Нищо не можеше да го извади от това състояние!

– Е, какво ще правим, доктор Сем? – попита Францис Бенет.

Докторът се наклони над тялото на своя колега; внимателно го погледна и инжектира под кожата му няколко капки броун-секаровска¹ течност, която и досега е още на мода.

Мумията оставаше все така мумифицирана.

– Струва ми се – каза доктор Сем, – че зимният режим е бил много строг и че Натаниел Фетборн е мъртъв.

– Мъртъв?

– Мъртъв, както един мъртъв човек може да бъде.

– Но кога е умрял?

– Кога? – отговаря доктор Сем. – Преди сто години. Тогава, когато той е осъществил своята злополучна идея и се е замразил от любов към науката...

– Няма какво да се направи – заключи Францис Бенет. – Този метод ще се нуждае от усъвършенствуване.

– Усъвършенствуване – това е най-подходящата дума – отговаря доктор Сам, докато научната комисия по изучаване на зимния сън печално се отдалечава.

Францис, съпроводен от доктор Сем, се върна в стаята си. Тъй като мистер Бенет, след тежкия делови ден бе уморен, докторът го посъветва да се изкъпе.

– Вие сте прав, ваната ще ме освежи...

– Безусловно, мистер Бенет. Разбира се, ако искате аз мога да наредя.

– Няма защо, докторе. У дома си винаги имам готова вана. И аз даже няма нужда да излизам от стаята, за да се изкъпя. Погледнете: достатъчно е да натисна това копче и ваната ще се премести и ще се напълни с вода.

Францис Бенет натисна копчето. Чу се глух шум. Една врата се отвори и се появи вана, която се търкаляше по релси.

Но боже... доктор Сем закрива бързо лицето си с ръце. От ваната се чуват възклицания. Там се е намирала госпожа Бенет, която преди половин час е влезнала по пневматическата подводна тръба.

На следния ден, на 26 юли 2889 година, директорът на „Ирт Хералд“ отново тръгна на двадесет километрово пътешествие през всички отдели на своя вестник. А впрочем, когато тотализаторът привърши сметките, печалбите за изтеклия ден бяха с 50000 по-големи от предишния.

Ето колко е изгоден този занаят – занаятът на журналист в края на 29 век.

¹ Броун-секаровска течност – медицинско средство за повишаване жизнения тонус на организма. Предложено в 1889 година от известния френски физиолог Броен Секар - б. р.

Икария Алфа

Научно-фантастичен разказ

Павел Амнуел

ученик от IX кл., комсомолец, 15 годишен

Разрешете да се представя. Казвам се Сателит Джонс. Аз съм негър. Родил съм се в Америка, в малко градче на брега на Мисури, няколко седмици след пуцането на първите спътници на Земята. На това събитие аз дължа своето чудновато име. Моят баща беше физик и работеше в Балтиморския университет. Когато аз съм бил на две години, той имал смелостта публично да заяви, че поддържа исканията за забрана на атомните оръжия заплатил за това двойно: като борец за мир и негър. Той загубил своята работа.

Четири години по-късно баща ми отишъл в СССР с една негърска делегация. Това пътуване измени целия ни живот, защото баща ми прие съветско поданство. В Съветския съюз живеехме в Москва, баща ми работеше в научно-изследователски институт, а аз постъпих в училище.

По-нататък моята история не представлява нищо интересно. Завърших училище, работех и продължих да уча. Сега съм радио-инженер, работя на Кавказката йоносферна станция и се занимавам с проблема за йоносферните ракети.

Ето я цялата ми биография. Написах я по молба на Барски. Барски е астроном, занимава се с изучаването на астероидите. Той стана известен след събитието, за което, ще ви разкажат нататък. Това събитие по своето време беше предмет на обсъждане от учените на целия свят.

Неотдавна Барски ми каза:

– Знаете ли, Джонс, би било хубаво, ако някой напише разказ за Икария Алфа. Може би вие ще направите това?

Аз се съгласих и записах всичко, което помня. И ето – разказът ми лош или добър, скучен или занимателен, е пред вас.

...Това стана преди 7 години. Аз бях на двадесет и три години. Скоро бях дошъл в Кавказ и бях погълнат от интересна работа.

Свободното си време прекарвах в работилница, където правеха телевизори и приемници. По това време завършиха направата на телевизор, който имаше антена с нова конструкция. С нейна помощ можеше да се гледат предаванията на почти всички станции на земята. В тази паметна вечер аз гледах Москва. По средата на предаването изведнъж ме извикаха на стартовата площадка. Като ставах, без да искам блъснах стожера на антената. Бързах и не обърнах внимание на това. В една от готовите за старт ракети бе излязла из строя системата на телеуправлението. Наложих се дълго да се занимавам, докато открия повредата. Когато се върнах в стаята си, часовникът показваше 1 часа. Предаването от Москва отдавна беше свършило и екранът бе празен.

Канех се да изключа телевизора, когато по екрана заплуваха неясни бели ивици. Те ту се слизаха в една, като се разширяваха и закриваха целия екран, ту изведнъж се разпадаха на малки паралелни чертички, бързо святкайки отгоре надолу. Постепенно ивиците се сляха и през мъглявата пелена се видя странна дантела.

Неголеми продълговати елипси се разбягаха по всички посоки, като образуваха сложен, непонятен рисунък. Между елипсите се разположиха прави линии с най-различна дължина.

Аз откъснах поглед от екрана и погледнах антената. Тя трябваше да сочи посоката, откъдето се извършва телевизионно предаване. Моето изумление стана още по-голямо, защото видях, че антената стърчи вертикално нагоре, към обсипаното със звезди небе там, където в зенит сияеше със синя светлина Вега.

„Какво значи това – помислих аз, – може би се правят изпробвания на ретранслационна станция на спътник?”

После ми хрумна да фотографирам изображението. Това направих за минута. След това взех телефона и позвъних на началника на нашата йоносферна станция Спирин. Той веднага дойде при мен.

Спирин се доближи до приемника и дълго разглежда изображението.

– Какво ще кажеш? – попитах аз.

Началникът замислено погледна към екрана, свали очилата си и пак ги сложи, като че се готвеше за дълъг отговор. Аз трепнах, когато той произнесе само четири думи.

– Това не е Земята!

– Не е Земята? – запитах отново аз, удивен, че мислите на Спирин приличаха на моите.

– Не. Това предаване не е от Земята. Ясно ли е?

– Може би е спътник?

– Изключено е да са опити от спътник. Те се правят на друга, напълно определена вълна. Затова между държавите съществува определена договорност за да се избегнат обърквания.

Предаване не от Земята. Но откъде, в такъв случай? Аз въпросително погледнах към Спирина. Той също навярно мислеше за това, тъй като изведнъж каза, като че ли отговаряйки на своите мисли:

– Марс? Не може да бъде... Не.

– Защо? – внимателно запитах аз.

– Защо ли? Защото Марс в този момент се намира под хоризонта. А ултракъсите вълни, както ви е известно, се разпространяват по права линия. – Като помълча, той бавно продължи. – Аз не виждам никакъв смисъл в тези елипси, но забелязах в момента една подробност... Кажете, вашият телевизор настройва ли се автоматически? Да? Така си и мислех. Значи, ако станцията се движи, антената ще започне да се мести след нея. А ако се измени дължината на вълната на изображението, това няма ли да се отрази? Отлично, А сега гледайте тук.

Той посочи с пръст приборния щит и прочете: „Положение на станцията по отношение на хоризонта: азимут 37° , зенитно разстояние $11^\circ 36'$. Дължина на вълната 30 мм.”

– Двадесет и девет – поправих го аз, като погледнах към приборите.

– Вие сте прав. Сега е двадесет и девет, не, вече е двадесет и осем и пет. А зенитното разстояние е 12 градуса. Сега виждате ли? Над Земята се движи станция. И дължината на вълните непрекъснато се мени. Какви изводи могат да се направят?

– Преди всичко тайнствената телестанция, както вече казахте, се движи и то доста бързо. Освен това непознатите телоператори искат тяхната програма да се види колкото се може от повече зрителни и затова менят дължината на вълните, Така ли е?

Спирин кимна:

– Така е. Остава неизяснено... Какво е това? Екранът гасне.

По екрана изведнъж забягаха ивици, като в началото на предаването, изображението се разля, потъмня и изчезна... Напразно въртях ръчката за настройване и минавах от вълна на вълна.

Спирин взе касетката със снимки и отиде да ги прояви и съобщи за откритието в Центъра по астронавтика. Аз останах да седя пред телевизора, развълнуван от произлязлото и ядосан, заради неочаквания край на предаването. Така и заспах пред апарата.

Сутринта ме разбуди шумът от двигателите на ракетите. Облякох се бързо и се отправих към стартовата площадка. Не преставах да мисля за случилото се. Горях от нетърпение да узная какво е отговорил Центъра по астронавтика на съобщението на Спирин. Проверих изправността на радиосистемата на следващата готова за старт ракета и като взех разрешение за един час, се отправих към обсерваторията. Не бях минал и половината път и насреща ми изскочи Спирин.

– Аз идвам при вас и каза той. – Нося много важно съобщение. Много важно! Знаете ли, вашето откритие придобива реална почва, но не става по-малко загадъчно.

Той ме заведе в своя кабинет и ми връчи печатен лист.

– Ето! Току що получих това. Четете на глас.

Аз прочетох.

– „Крим. Симеиз. Три часа и осемнадесет минути. Днес в два часа и тридесет и две минути метеорният патраул е забелязал в небето тяло, с неголяма скорост, движещо се от изток към запад. Разстоянието от повърхността на Земята 11320 км, Скорост 27,6 км/сек, Съгласно наблюденията, в големия телескоп горепоменатото тяло се оказа кълбо с диаметър 89,7 метра. Повърхността на кълбото има алbedo равно на 0,73. Произходът на кълбото е неизвестен. Наблюденията продължават. Доцент Барски”.

– Така – каза Спирина, когато аз свърших с четенето.

– Вие мислите, че предаването...

– Мисля? Не! Уверен съм! Предаването се правеше от това кълбо. Аз направих справка. Вчера не са извършени никакви проби на телевизионните станции на спътниците. А това кълбо лети от изток. Значи преди да лети над Крим, то е трябвало да мине над Кавказ.

Аз се замислих. Работата се забъркваше все повече. По-рано беше неизвестна предаваща станция. Сега това е установено – кълбото! Но откъде се взе това кълбо? И кой го е направил? Кой извършва предаване оттам? Това не е прост астероид, какъвто в Слънчевата система са хиляди. Кълбото има друг произход. Но тогава... това е междупланетен кораб! Кораб?! Не е ли твърде фантастично, за да бъде истина. Гост от космоса... Как може да се обясни случилото се?

Така се бях замислил, че не забелязах кога в стаята влезе радистът и предаде на Спирина току-що получената радиograma. Спирина прочете:

„Кавказ. Йоносферна станция № 17. Академия на науките на СССР. За началника на станцията Спирин и за радиоинженера Джонс.

В 13 часа местно време ще се състои телесъобщение на учените по повод откритото близко до Земята небесно тяло и свързаните с него явления. На инженер Джонс предстои да направи съобщение. Бъдете готови. Център по астронавтика”.

Такъв беше отговорът на радиограмата на Спирин.

Съобщението започна точно в 1 часа. На екрана се появи председателят на Академията на науките на СССР. Като обясни накратко защо Центърът по астронавтика е счел за нужно да откъсва учените от тяхната работа, той даде думата на мен.

Аз започнах да разказвам за своето откритие без да изпускам нито една подробност. Спирин седеше настрана и ме ободряваше с поглед. Когато свърших, на екрана се появи висок, слабоват, около тридесет годишен мъж.

– Барски! – каза Спирин.

Барски си оправи връзката и започна:

– За откриването на кълбото вече е известно на всички. Аз няма да повтарям. Ще добавя към известното някои данни.

Наблюденията за кълбото се правят непрекъснато от 2 часа и 35 минути. Тъй като скоростта му беше по-голяма от критичната, то ние очаквахме, че тялото ще изпревари Земята и ще се отдалечи. Така щеше и да стане, ако в 3 часа и 21 минута кълбото не ни изненада. По това време скоростта на кълбото започна рязко да се намалява и след 7 минути тя се равняваше на 9 километра в секунда, Орбитата на кълбото след това трябваше да стане елипсовидна.

Обаче кълбото явно не искаше да се подчини на класическите закони на небесната механика. Вместо елипса, кълбото започна да се движи по спирали. Ако това движение беше продължило и по-нататък, то по изчисленията, извършени от „ЕМ-2“ (ЕМ-2 – електронния мозък, сметачно-аналитична машина), кълбото ще падне на Земята след 4 денонощия, в 11 часа и 8 минути по московско време. Падането ще стане в малко населените места на Южна Америка. Впрочем, движението на кълбото може отново да се измени и тогава това пресмятане ще загуби сила.

В 6 часа и 46 минути кълбото се скри под хоризонта и наблюденията за него бяха временно прекратени в Кримската обсерватория. Обаче наблюденията продължиха в Одеската обсерватория. Нейният директор съобщи, че в 6 часа и 53 минути кълбото внезапно измени посоката на своето движение на 11 градуса на север. Този фантастичен факт беше така неоспорим, както и всичко останало. Да се обясни всичко това, според мен, може само с едно:

– Кораб! – се откъсна от мен.

Барски не можеше да ме види, но той чу моя глас и отговори:

– Да! Кораб!

Образът на Барски изчезна, председателят помоли учените да се изкажат. Учените се явяваха един след друг. Едни горещо защитаваха хипотезата на Барски, други – не по-малко горещо я отричаха.

После на екрана отново се появи председателят.

– Днес – каза той – бяха изказани много догадки. Нашата задача е да ги проверим и да установим истината. Трябва да изпратим към

кълбото изследователска ракета, снабдена с всички необходими прибори и телепредаватели. Мястото на старта предлагам да бъде 17 кавказка станция.

Всички се съгласиха. Нашата станция получи задача да се готви за пускането и точно да определи траекторията на полета на ракетата.

Метрономът отмерено брой секундите. Блясва сивата светлина на екрана. На него се виждат звездите. Включен е телепредавателят на ракетата.

...Рязко позвънява. Старт! Аз седя неподвижно пред пулта, без да се вмесвам в работата на автоматите. Зад гърба ми Болос пита:

– Колко време ще продължи полетът?

– Двадесет и седем минути – отговарям аз.

...Шестата минута на полета. В първата степен на ракетата се е свършило горивото, приборите докладват, че тя се отделя и се спуска на Земята с парашут. Автоматически се включва двигателят на втората степен. Скоростта расте. Полетът продължава. Постепенно спада нервното напрежение от първите минути на полета.

– Кълбото! – обажда се изведнъж Барски.

На десния горен ъгъл на екрана изплава бяла звезда, излишната звезда в отдавна известната дантела на съзвездията. Тя бавно се премества във фона на другите звезди, все повече увеличавайки своите размери. Целта се вижда!

Минават още няколко минути. Вече ясно се вижда белият, без каквото и да е петно диск. Той бързо се приближава.

На двадесетата минута двигателите затихват. Сега ракетата лети по инерция. Ракетата държи курс точно и лети право към кълбото. Изглежда, че ракетата и кълбото летят един срещу друг. Всъщност това не е така. Ракетата догонва кълбото, скоростта на което е няколко пъти по-малко от скоростта на ракетата. Ще успеем ли да забележим нещо, когато ракетата мине край него?

Но какво е това? Преди няколко секунди кълбото се намиреше малко встрани от курса на ракетата; сега то изведнъж се премести в центъра на екрана. Но нали ракетата ще се вреже в него! Ще стане взрив. Трябва незабавно да се направи нещо. Аз трескаво дърпам ръчката за спирачните двигатели, които са разположени в крилата на ракетата.

Ракетата забавя движението си. Още малко...Но двигателят изведнъж спира. Свършило се е горивото. Край! Още няколко секунди и ще последва удар. Повърхността на кълбото бърже се приближава. Още една секунда... Внезапно на повърхността на кълбото се отваря кръгло отверстие. Ракетата влиза в него. Екранът гасне. Тъмнина. Но стрелките на приборите са живи. Какво се случи? Екранът се осветява от равна сива светлина. Ракетата лежи неподвижно в дълъг светъл тунел. Екранът отново гасне. Тъмнина. Стрелките на приборите са неподвижни. Пътешествието завърши... И тука аз чувам гласа на Барски.

– Видяхте ли?! Какви съмнения може да има, че това е кораб? Сега „те“ знаят за нашето съществуване. Кълбото Ще кацне! Непременно ще кацне!

– Записано ли е предаването от ракетата? – пита председателя.

Аз кимам с глава.

...След няколко минути съобщението за съдбата на ракетата беше изпратено в Москва.

* * *

...Първият цилиндър падна на Земята сутринта на другия ден. Един очевидец, член на колхоза „Път към комунизма“, Воронежка област, разказва така за случилото се.

„В седем часа сутринта аз излязох от къщи и се отправих към полето. Слънцето току-що беше изгряло. Вървейки, аз си мислех за нещо, когато чух леко свистене. Дигнах глава. Свистенето идваше някъде отгоре и през всичкото време се усилваше. Внезапно в очите ми блесна ослепителна светлина и земята леко се разтърси. Когато се опомних, видях на няколко крачки от себе си неголяма фуния и в нея полузарит в земята цилиндър. Той светеше с червеникава светлина. Бързо се върнах в селото. Повиках хора и съобщих във Воронеж. След четвърт час на вертолет долетяха пет учени. Те натовариха вече изстиналия цилиндър и отлетяха.”

Ето какво стана по-нататък. По пътя странният цилиндър внезапно се разпадна на няколко части. Вътре в него имаше металическо руло. На мекия податлив метал бяха гравирани някакви знаци. Надписът незабавно беше изпратен в Москва. Учените се изненадаха, когато видяха, че на метала са гравирани същите елипси и линии, както и на снимките, направени от мен на телевизора.

...След един час недалеч от Прага падна втори цилиндър. Третият цилиндър падна в Швеция. Четвъртият в Бразилия. Цилиндриите падаха от небето като грах. Известно време след намирането им те се разпадаха и отвътре се показваха същите рула

със знаци. Сега нямаше съмнение, че това е писменост на съществата, които прелетяха с кълбото, което още се върти около Земята.

Беше решено каквото и да става да се разшифроват тези записи. Аналитичната машина „ЕМ-4” получи програма за действие и започна да работи.

...Минаха три дни.

В този ден на Земята падна последният цилиндър. Той беше седемдесет и шестият по ред от всички намерени цилиндри. А колко бяха паднали в океана и бяха погребани в дълбочините на водата!

...На петия ден се случи това, което никой от жителите на Земята не можеше да предвиди. В осем часа сутринта по радиото беше предадено съобщение от Академията на науките на СССР, което беше потвърдено после от всички обсерватории на света.

„Както е известно – се казваше в съобщението – преди три дни кълбото от спирално спускане премина на кръгова орбита около Земята. Неговата скорост беше равна на 8,4 км/сек. Преди няколко часа скоростта на движението на кълбото внезапно се увеличи и достигна 10,6 км/сек. Орбитата на кълбото стана елипса с апогея 76,000 км и перигея 1350 км. Това поведение на космическия кораб изглежда странно, ако той се кани да кацне на Земята. Наблюденията за кълбото продължават непрекъснато и все нови данни постъпват в центъра за обработване на наблюденията.”

След 6 часа Спириин ме извика при себе си. Той ми подаде бланка, на която беше написано:

„Крим. Симеиз. 13 часа и 20 минути. Преди един час кълбото внезапно и рязко увеличи скоростта си до 75 км/сек и премина в

хиперболичната орбита. В 12 часа и 47 минути разстоянието от кълбото до Земята беше равно на 237,000 километра, а скоростта на 153 километра в секунда. Кълбото се отдалечава и в 12 часа и 59 минути се скри от погледа, намирайки се в съзвездието Дева, близо до Спик. В 13 часа прекратихме наблюденията. Доцент Барски.”

...Корабът отлетя. Отлетя завинаги! Само рулата с още непрочетени записи напомняха за него. Известно време хората все още очакваха, че ще се върне, очакваха, но в това време започна строежът на великата Чукотска бариера, която съединява Азия и Америка и за кораба започнаха да забравят. Само неуморимият електронен мозък продължаваше да работи над разшифроването на тайнствените записи.

...Мина половин година. Свърши лятото, отлетя есента и в планините на Кавказ падна първият сняг. Духаха силни ветрове и облаци снежна суграшица се носеха по земята...

В едно такова утро аз научих за откриването на Икария Алфа. За това ми разказа Спирин.

– Вие, Джонс, може би никога не сте се замисляли защо е така пусто в нашата Галактика? От Слънцето до най-близката звезда светлината идва за четири години. Каква бездна! Нима тя е съвършено пуста? Това не може да бъде. Хиляди звезди са достъпни за невъоръжено око, стотици хиляди звезди стават видими за човека, въоръжен с бинокъл, стотици милиони са достъпни за силния телескоп. А колко милиарди звезди не се виждат даже и с телескопа? Нали ние виждаме само сравнително горящите звезди? Ако температурата на звездите е по-ниска от 600 градуса, тя вече не се вижда с очи. Тя праща в пространството само

невидими инфрачервени лъчи. Такива звезди в пространството трябва да има повече, отколкото всички останали. Това са тъмни; отдавна изстинали звезди, но в техните недра още продължават ядрени реакции и те стоплят отвътре повърхността, покрита с твърда кора. Това са умиращи звезди. Та ето – една от тези умиращи звезди е Икария Алфа. Температурата на нейната повърхност е 38 градуса, а разстоянието до Земята е 2 светлинни месеца. Както виждате, това е много по-близо, отколкото разстоянието до най-близката до нас звезда Проксима Центавра.

– А къде се намира тази Икария Алфа?

– В съзвездието на Дева.

На другия ден ние със Спирина прелетяхме в Москва на конференция на астронавтите. По обяд пристигнахме в Института по астрономия. Голямата зала за заседания беше пълна.

Пръв говори директорът на Пулковската обсерватория. Той разказа за откриването на Икария Алфа, но аз не слушах внимателно. После учените говориха за природата на инфрачервените лъчи. Накрая думата взе Барски.

– Това, което аз ще кажа – започна той – не се отнася за същността на Икария Алфа. Аз искам да поговоря за това – може ли да има на нея живот?

Из залата премина лек шепот. Мнозина в недоумение свиваха плещи. Настъпи тишина и Барски продължи:

– Приспособяемостта на живите организми е огромна. Спорите на бактериите могат да съществуват при налягане от 0 до 8000 атмосфери и температура от абсолютната 0 до 170 градуса. Много микроорганизми съществуват в много по-тежки условия. А на

Икария Алфа температурните условия съвсем не са така тежки! Във всички точки на нейната повърхност постоянната температура е 38 градуса. Там няма смяна на ден и нощ, зиме и лято. Но има ли там атмосфера. Ние още не знаем това. Но Икария Алфа е достатъчно голямо тяло, за да задържи около себе си плътна атмосфера. И ако има атмосфера, то защо да не предположим, че в нея има достатъчно кислород необходим за живота?

Разбира се, там растения не може да има. За тях светлината е необходимо условие, Но животински мир там може да има. Спомнете си за животните, които живеят в подземните пещери. Там има вечна тъмнина и жителите на тоя мрачен свят имат бял цвят. Там има също постоянна температура, както на Икария Алфа.

– А сега, да си спомним за прелетяването на космическия кораб. Къде е открита Икария Алфа? Съзвездието Дева. А къде се насочи кълбото, напусайки Земята? Към съзвездието Дева. Това може да бъде просто случайно съвпадение. Затова е нужно колкото се може по-скоро да се разшифроват хвърлените от кълбото записи. Там без съмнение е разгадката на тайната. Там трябва да я търсим.

Невъзможно е да се опише какво стана в залата след изказването на Барски. Всички искаха думата и всички бяха против Барски.

В разгара на споровете в залата се появи председателят на Академията. Той се качи на трибуната и вдигна ръка, искайки тишина.

– Другари! Аз току що идвам от Изчислителния център. Мога да ви кажа приятна новина. Сега е разшифрована известна част от записите. Ето я!

Председателят взе в ръка лист и при гробно мълчание на залата с паузи прочете.

– „Ние... от светлия свят... летели... достигнахме... много експедиции... гибел... ние достигнахме целта... да се спуснем е невъзможно... очаква ни гибел... късите излъчвания... ние ще дойдем... апарати и специални... най-близката звезда. Очаквайте!“

Председателят млъкна.

– Това ли е всичко? – попита някой.

– Да, можахме да прочетем само това. Но и от това може да се направят някои изводи. „Те“ са предприемали много експедиции, за да достигнат Слънчевата система. Експедициите са загивали. Накрая „те“ са достигнали Земята, но не са се решили да се спуснат, опасявайки се от гибел и от някакви къси излъчвания. По моему – това опасно за тях излъчване е светлината, обикновената светлина! Нали вълните на видимата светлина са по-къси от инфрачервените! Но „те“ пак ще дойдат! В това няма съмнение! Ще се върнат, като вземат със себе си необходимото оборудване.

Откъде са прелетели? В записите е казано – „най-близката звезда“. Аз не знам звезда по-близка, отколкото Икария Алфа.

С това може да се свърши историята за космическия гост. Остава да добавим, че досега не можахме да разшифроваме останалата част на записите.

Но всички вярват, че ние ще прочетем тези записи. От тях ще узнаем за тайнствения живот на изстиналата звезда, името на която е Икария Алфа.

Аз както и преди работя в Кавказ. Но досега не мога да забравя тези дни, когато се докоснаха един до друг два свята. Докоснаха се, за да се разделят отново...

Ще прелети ли кълбото още един път. Може би! А ако не?

Аз лично вярвам, че ще настъпи ден, когато ще бъде построен от ръцете на човека мощен междузвезден кораб и тогава човекът ще полети на гости към своите събратя по разум. И два свята ще протегнат през бездната на пространството дружески ръце и ще ти съединят в крепко братско ръкостискане.

